

Sygn. akt I C 1193/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 stycznia 2022 roku

Sąd Rejonowy w Grudziądzu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Marcin Kolasiński

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Magdalena Hausman

po rozpoznaniu w dniu 19 stycznia 2022 roku w Grudziądzu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) G. – (...) w G.

przeciwko R. S.

o zapłatę

I. umarza postępowanie co do kwoty 6200 zł (sześć tysięcy dwieście złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie należnymi od tej kwoty;

II. oddala powództwo w pozostałej części;

III. zasądza od pozwanego R. S. na rzecz powódki (...) G. – (...) w G. kwotę 1861,80 zł (jeden tysiąc osiemset sześćdziesiąt jeden złotych i 80/100) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

Sygn. akt I C 1193/21

UZASADNIENIE

(...) G. – (...) w G. wniosła pozew przeciwko R. S. o zapłatę kwoty 14 500 zł wraz z odsetkami ustawowymi od 16 do 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi (kapitałowymi) od 1 stycznia 2016 roku dnia zapłaty, jak również o zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu strona powodowa podała, że 24 listopada 2015 roku zawarła z pozwanym umowę w sprawie refundacji kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy dla bezrobotnego. Pozwany zobowiązał się do zatrudnienia osoby bezrobotnej oraz utrzymania stanowiska pracy przez okres co najmniej 24 miesięcy, w związku z czym otrzymał refundację kosztów wyposażenia stanowiska pracy w wysokości 16 000 zł, która została przekazana 16 grudnia 2015 roku. Pismem z 22 marca 2018 roku powódka poinformowała pozwanego o fakcie dopełnienia przez pozwanego warunków umowy. Jednakże 12 czerwca 2018 roku powódka powzięła informację, że część wydatków, na które pozwany otrzymał refundację (6200 zł), została udokumentowana fakturą nieodzwierciedlającą rzeczywistego zakupu towarów. Wobec powyższego, pismem z 1 sierpnia 2018 roku powódka wezwała pozwanego do zwrotu refundacji w wysokości 16 000 zł z uwagi na niedotrzymanie warunków umowy. Prawomocnym nakazem zapłaty wydanym w sprawie I Nc 455/21 sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1500 zł. Niniejszym pozvem powódka dochodziła dalszej części roszczenia.

W odpowiedzi na pozew pozwany R. S. podniósł, że uważa powództwo za bezzasadne, albowiem został skazany w sprawie karnej, w której orzeczono również o obowiązku naprawienia całej szkody, tj. 18 430 zł (k. 25).

W piśmie procesowym z 15 grudnia 2021 roku strona powodowa podtrzymała powództwo w całości, podnosząc, że wyrok w sprawie karnej nie był prawomocny (k. 35).

Na rozprawie, wobec uprawomocnienia się wyroku karnego, strona powodowa cofnęła pozew co do kwoty 6200 zł tytułem należności głównej bez zrzeczenia się roszczenia, a pozwany wyraził na cofnięcie zgodę (k. 40).

Sąd rozpoznał sprawę w postępowaniu uproszczonym (k. 1).

Sąd ustalił, co następuje:

24 listopada 2015 roku R. S. zawarł z Prezydentem G., reprezentowanym przez (...) w G., umowę w sprawie refundacji kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego. Na mocy umowy R. S. zobowiązał się zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy jednego bezrobotnego od 15 grudnia 2015 roku przez okres co najmniej 24 miesiące (§ 1 ust. 6 umowy). R. S. otrzymał refundację faktycznie poniesionych kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy w kwocie 16 000 zł (§ 3 ust. 1 umowy). Aby otrzymać refundację, R. S. zobowiązany był do przedłożenia rozliczenia i udokumentowania faktycznie poniesionych kosztów (§ 3 ust. 4 pkt a) umowy). W przypadku naruszenia warunków umowy, R. S. zobowiązany był do zwrotu w terminie 30 dni od dnia otrzymania wezwania całości refundacji wraz z odsetkami ustawowymi naliczonymi od dnia otrzymania środków (§ 4 pkt 3 umowy). Refundacja została wypłacona 16 grudnia 2015 roku.

Dowody:

- umowa z 24.11.2015 r. w sprawie refundacji kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego (k. 16-19),
- nota księgową (k. 20).

R. S. zatrudnił na podstawie umowy o pracę przez okres 24 miesiące w pełnym wymiarze czasu skierowanego bezrobotnego. Pismem z 22 marca 2018 roku (...) poinformował R. S. o dopełnieniu przez niego warunków umowy. Jednocześnie urząd oświadczył, że dopełnienie warunków umowy wyczerpuje wszelkie wzajemne roszczenia stron wynikające z umowy.

Dowód:

- pismo PUP w G. do R. S. z 22.03.2018 r. (k. 15).

W czerwcu 2018 roku w czasie kontroli przeprowadzonej przez urząd skarbowy ujawniono, że w trakcie procedury związanej z umową z 24 listopada 2015 roku R. S. posłużył się nierzetelnym dokumentem w postaci faktury VAT na kwotę 6200 zł, która nie odzwierciedlała faktycznych zdarzeń gospodarczych, czym wprowadził w błąd i doprowadził (...) w G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Za ten czyn R. S. został skazany prawomocnym wyrokiem sądu karnego. Ponadto tym samym wyrokiem został skazany za podobny czyn związany z inną umową z Powiatowym Urzędem Pracy w G., gdzie wyrządził szkodę na kwotę 12 230 zł. Sąd karny orzekł o obowiązku naprawienia przez R. S. szkody w wysokości 18 430 zł (12 230 zł + 6200 zł).

Dowody:

- pismo Naczelnika Urzędu Skarbowego w K. do PUP w G. z 12.06.2018 r. (k. 14),
- wyrok Sądu Rejonowego w Grudziądzu z 14.06.2021 r., sygn. akt II K 1244/18 (k. 29).

Pismem z 1 sierpnia 2018 roku, doręczonym 6 sierpnia 2018 roku, (...) wezwał R. S. do zwrotu refundacji w kwocie 16 000 zł w terminie 30 dni od dnia doręczenia wezwania wraz z odsetkami ustawowymi od dnia otrzymania środków.

Jako powód żądania zwrotu refundacji urząd wskazał na niedotrzymanie warunków umowy, tj. § 4 ust. 3 w zw. z § 3 ust. 4 pkt a) umowy, poprzez przedłożenie nieprawdziwych dokumentów księgowych. R. S. odmówił zapłaty.

Dowody:

- wezwanie do zwrotu refundacji z 1.08.2018 r. wraz z potwierdzeniem odbioru (k. 12-13),
- pisma R. S. do PUP w G. z 23.09.2018 r. i 27.08.2018 r. (k. 9, 11),
- pismo PUP w G. do R. S. z 5.09.2018 r. (k. 10).

Prawomocnym nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z 14 kwietnia 2021 roku sąd zasądził od R. S. na rzecz (...) G. - (...) w G. kwotę 1500 zł tytułem zwrotu refundacji na podstawie umowy z 24 listopada 2015 roku.

Dowód:

- nakaz zapłaty z 14.04.2021 r., sygn. akt I Nc 455/21 (k. 8).

Sąd zważył, co następuje:

Przedstawiony powyżej stan faktyczny ustalony został na podstawie dokumentów przedłożonych przez strony, które nie były kwestionowane i stanowiły wiarygodną podstawę ustaleń faktycznych. Ustalone okoliczności faktyczne można było uznać za bezsporne między stronami.

Rozstrzygnięcia wymagała więc kwestia, czy pozwany był zobowiązany do zwrotu refundacji wypłaconej mu przez powódkę.

W ocenie sądu nie budziło wątpliwości, że pozwany naruszył warunki umowy w sprawie refundacji kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy dla bezrobotnego. Wszak celem wykazania poniesionych kosztów przedstawił nieprawdziwą fakturę na kwotę 6200 zł, co stanowiło naruszenie § 3 ust. 4 pkt a) umowy. Za swój czyn pozwany został zresztą skazany prawomocnym wyrokiem sądu karnego, którego ustaleniami sąd cywilny był związany (art. 11 k.p.c.). W tej sytuacji, powódka co do zasady uprawniona byłaby do dochodzenia zwrotu całości wypłaconych pozwanemu środków w myśl § 4 pkt 3 umowy.

Jednakże nie można pominąć oświadczenia, jakie powódka złożyła pozwanemu pismem z 22 marca 2018 roku (k. 15). W piśmie tym oświadczyła, że warunki umowy zostały dopełnione, a ich dopełnienie wyczerpuje wszelkie wzajemne roszczenia strony wynikające z umowy. Według sądu, złożone oświadczenie nie stanowiło jedynie oświadczenia wiedzy, lecz oświadczenie woli, w którym składający oświadczenie wyraził swoją wolę w celu wywołania określonych skutków prawnych (art. 60 k.c.). Świadczył o tym w szczególności fragment dotyczący wyczerpania wszelkich wzajemnych roszczeń stron, którym to strona powodowa oświadczyła, że sama w pełni wykonała umowę, ale i nie będzie kierowała roszczeń wobec pozwanego.

Faktem jest, że po złożeniu tego oświadczenia okazało się, że powódka została wprowadzona przez pozwanego w błąd, albowiem w chwili składania oświadczenia nie miała wiedzy, że pozwany w celu uzyskania refundacji posłużył się nieprawdziwą fakturą na kwotę 6200 zł. W takiej sytuacji powódka powinna była jednak uchylić się od skutków prawnych wady oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu (art. 86 k.c. w zw. z art. 88 k.c.). Powódka nie złożyła pozwanemu w terminie jednego roku od wykrycia błędu stosownego oświadczenia o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia, wobec czego uprawnienie do uchylenia się wygasło, a oświadczenie pozostało skuteczne (art. 88 § 2 k.c.).

Mając powyższe, na uwadze sąd orzekł, jak w punkcie II. sentencji wyroku, oddalając powództwo w pozostałej części, tj. w zakresie, w jakim powódka nie cofnęła powództwa.

W punkcie I. wyroku, wobec cofnięcia pozwu co do kwoty 6200 zł tytułem należności głównej i zgodny pozwanego na to cofnięcie, sąd umorzył postępowanie co ww. kwoty (art. 203 § 1 k.p.c.).

O kosztach procesu w punkcie III. wyroku orzeczono na zasadzie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. Sąd uznał, że powódkę należało traktować jako wygrywającą sprawę co do kwoty 6200 zł (tj. w 42,8 %), która została zasądzona wyrokiem sądu karnego, którym sąd cywilny był związany. Powódka poniosła koszty procesu w łącznej kwocie 4350 zł, na którą składały się opłata od pozwu 750 zł i wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym 3600 zł (§ 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych /tekst jedn. Dz. U. z 2018 r., poz. 265/). Należał jej się zatem zwrotu od pozwanego kwoty 1861,80 zł, stanowiącej 42,8 % poniesionych kosztów. Pozwany natomiast nie poniósł żadnych kosztów procesu.